

Arrest

nr. 87 717 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. TAI, die loco advocaat P. HUGET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 7 februari 2012, per fax, en op 8 februari, per aangetekende zending, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2012, met kennisgeving op 17 april 2012, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

K., G. (...) (RR (...)) geboren te Tcharentsavan op (...)

T., E. (...) (RR (...)) geboren te Razdan op (...)

+ kinderen:

K., A. (...) geboren te Etchmiadzin op (...)

K., A. (...) geboren te Tegekan (Iran) op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2012 op naam van K., G. (...) (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van de Grondwet, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van *“des principes de bonne administration et d'équitable procédure.”* Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt eveneens dat zij het *“principe de précaution”* geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Gravité de l'état de santé de M. K. (...) - Avis stéréotypé du médecin de l'Office des Etrangers

Attendu que le certificat médical type a été complété par un médecin qui estime l'état de santé suffisamment grave que pour nécessiter un suivi en Belgique par un service de cardiologie notamment ; Qu'il est question de diabète type II, de cardiomyopathie ;

Que le Dr L. (...) affirme que « d'évidence le dossier ne permet pas de conclure que la maladie puisse constituer une menace pour la vie de l'intéressé » (traduction libre) ;

“Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. ”

Attendu que cette motivation est totalement inadéquate ; que le médecin de l'Office des Etrangers ne dit pas en quoi la maladie ne constituerait pas une menace ; qu'il importait que le médecin précise pour quelles raisons la maladie présentée comme étant grave par le demandeur ne pouvait pas être considérée comme telle par le malade ;

Qu'une maladie, telle que celle dont souffre M. K. (...), non adéquatement soignée peut générer au pays d'origine, dépourvu de soins de santé accessibles et disponibles une menace vitale ;

Que la motivation ne permet pas au demandeur de comprendre pourquoi les maux dont il souffre sont considérés comme n'étant pas graves alors qu'ils le sont ;

Que à suivre la motivation de la lettre du médecin, toute demande de régularisation pourrait se voir opposer une même lettre avec une même motivation stéréotypée ; que le fait que la motivation reprise

dans la lettre du Dr L. (...) puisse être reproduite à toute demande quelle qu'elle soit attestée du caractère inadéquat de la motivation de cette lettre ;

Que la motivation de la lettre du Dr L. (...) est importante puisqu'elle fonde la décision de refus de l'Office des Etrangers ;

“Uit het medisch advise van de arts-adviseur d.d. 28.03.2012 op naam van K., G. (...) (zie gesloten omslag in bijlag) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, de aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. ”

Absence de soins accessibles au pays - Violation de l'article 3 de la CEDH

Attendu qu'il est établi qu'au pays, M. K. (...) ne pourra pas bénéficier des soins de santé nécessaire et que la vie de M. K. (...), de retour au pays s'en trouverait fortement menacée. ;

Que le Dr L. (...) n'a aucunement motivé son avis sur la possibilité pour M. K. (...) de bénéficier de soins au pays d'origine compte tenu de la pathologie de M. K. (...) ;

Accessibilité des soins en Arménie

Attendu que les soins nécessités par l'état de santé de la partie requérante sont indisponibles et à tout le moins inaccessible dans le pays d'origine ;

Que pour ce qui est de la disponibilité des soins en 2006, le gouvernement Arménien a mis en place un système d'aide et de services médicaux gratuits assurés par l'Etat ;

Qu'à ce titre, les soins médicaux primaires sont - en principe - gratuits pour toutes les personnes résidant en Arménie ; Que cependant Caritas international note:

« L 'actuelle prestation de soins de santé gratuits sur "ordre de l'Etat" reste donc plutôt déclarative que factuelle. La population, et plus spécialement la partie de celle-ci qui vit dans le besoin et/ou qui a le moins de moyens, est confrontée à un accès limité aux services des soins de santé basiques et spécialisés. »

Que même à supposer que la partie requérante puisse éventuellement être considérée comme privilégiée, elle ne bénéficiera pas dans les faits de la gratuité des frais; qu'il est vrai qu'en Arménie il n'y a aucune forme de discrimination ethnique ou religieuse dans l'accès aux soins de santé ; que malgré tout Caritas International note que « la discrimination porte plutôt sur la capacité qu'ont les patients de payer les services médicaux”, que des enquêtes effectuées en 2005 signalent :

“(...) les groupes bénéficiant de privilèges - souvent appelés groupes vulnérables - ne sont dans la pratique pas en mesure d'utiliser ces privilèges compte tenu des frais et des médicaments. Les gens appartenant à ces groupes ayant droit à certains privilèges ont signalé qu'ils étaient aidés sommairement et dans l'indifférence la plus totale lorsqu'ils n'étaient pas capables de payer sur le champ les frais qu'on leur imposait et qu'ils préféreraient donc payer comme tous les autres pour pouvoir utiliser correctement les services dont ils avaient besoin.

Le problème qui se pose au niveau des médicaments est que les plus nécessaires et aussi les plus chers ne sont pas disponibles dans les centres de soins de santé et que les patients doivent donc les acheter eux-mêmes. (...) »

Que Caritas international souligne que ces problèmes existent toujours à l'heure actuelle et que dans la pratique, tous les médicaments nécessaires ne sont pas disponibles gratuitement, et les patients doivent donc les acheter eux-mêmes ;

Que la partie requérante est indigente; qu'en raison de son état de santé et des circonstances qui l'ont poussées à quitter son pays d'origine, il lui serait particulièrement difficile de se trouver un emploi ;

Que par conséquent la partie requérante risque de se retrouver sans moyens pour pouvoir bénéficier des soins de santé; que les programmes de réintégration en cas de retour des personnes ayant fui le pays sont inefficaces pour ne pas dire inexistantes ; qu'il ressort des propos du chef du département Arménien de la lutte contre l'immigration illégale qu'«Il est nécessaire d'établir un comité interdépartemental qui coordonnera le travail de toutes les agences et organisations publiques et non publiques qui s'occupent des candidats au retour afin de mieux organiser le retour et la réintégration des migrants arméniens »

Qu'à l'heure actuelle aucun comité interdépartemental n'a encore été mis en œuvre, que par conséquent, le retour et la réintégration des migrants arméniens reste totalement désorganisé et inefficace ; qu'il en est d'autant plus ainsi pour les migrants arméniens qui ont des problèmes de santé; qu'en effet l'Arménie ne prévoit pas d'avantages ni de privilèges spéciaux pour les candidats au retour, qu'ils soient malades ou non ;

Qu'il est vrai que certaines organisations internationales interviennent dans le domaine des soins de santé en Arménie ; que cependant, comme le souligne Caritas International :

« leurs activités se limitent essentiellement à des programmes de réadaptation sociale (...) aucune de ces organisations internationales ne fournit directement des services aux personnes souffrant de maladies mentales. »

Violation du principe de bonne administration qu'est le principe de précaution

Attendu qu'il ressort du dossier administratif que le Dr L. (...) n'a pas examiné M. K. (...); que le principe de précaution aurait recommandé à tous le moins qu'au-delà d'un examen sur dossier, le Dr L. (...) ait procédé à un examen clinique ; qu'à tous le moins, il aurait dû motiver les raisons pour lesquelles il était à ce point évident qu'un examen clinique s'avérait inutile ; qu'il est contraire au principe de bonne administration qu'est le principe de précaution de se contenter d'un examen sur dossier."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- art. 3, 8 en 13 van het EVRM,
- art. 23 G.W.,
- art. 9ter Vreemdelingenwet,
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- de beginselen van behoorlijk bestuur en het principe van de billijke procesvoering,
- manifeste beoordelingsfout.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van art. 8 en 13 EVRM, van art. 23 G.W. en van het beginsel van de billijke procesvoering.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, stelt de verwerende partij vast bij lezing van de toelichting van het middel dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de feitelijke en juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

2°(...);

3°(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk,

5° (...) » (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde op 27.03.2012 de medische stukken van verzoeker overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoeker ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat zijn aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 28.03.2012 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van de ernst, gevestigd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het gevorderde stadium van de ziekte.

Geen enkele van de aangehaalde aandoeningen is van direct levensbedreigende aard. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 40 van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker houdt voor dat het advies van de arts-adviseur te stereotiep zou zijn geformuleerd.

Dergelijke kritiek kan niet worden bij getreden: uit het advies blijkt duidelijk dat verzoeker kennis heeft genomen van het dossier van verzoeker, zoals dat werd ingediend per schrijven van 07.02.2012, en dat hij op basis daarvan zijn advies heeft verstrekt. Het advies is dan ook het gevolg van een individuele beoordeling van verzoekers dossier en kan niet als stereotiep worden aanzien.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een advies gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat dit advies incorrect zou zijn (zie naar analogie R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, diende de arts zijn advies niet uitgebreider te motiveren. Van de arts-adviseur kan immers niet worden verwacht dat hij de motieven van zijn motieven vermeldt in zijn advies.

Door louter opnieuw te verwijzen naar de door verzoeker voorgelegde attesten, die naar de eigen overtuiging van verzoeker, wel bewijzen dat zijn ziekte ernstig is, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet.

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. »

(R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen geheel conform de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen, inzonderheid art. 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoeker beweert verder dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom

(EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bij gevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

In casu geeft verzoeker niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "niet werd gemotiveerd over de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Immers werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet. Het aangehaalde ziektebeeld werd dus door de arts-adviseur onderzocht, maar onvoldoende ernstig bevonden.

Dienomtrent verwijst verwerende partij naar uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van art. 3 EVRM. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

- in het arrest '*D. c. Royaume-Uni*' is sprake van "il était en fait proche de la mort", en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale";

- in het arrest '*Karara c. Finlande*' stelde de commissie dat "La maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3";

- in het arrest '*Bensaid c. Royaume-Uni*' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire *D. c. Royaume-Uni* (récitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts.";

- in het arrest '*Arcila Henao c. Pays-Bas*' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention";

- in het arrest '*Ndangoya c. Suède*' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'intéressé trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide";

- in het arrest '*Amegnigan c. Pays-Bas*' oordeelde het hof dat "Le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'un coût pouvant être extrêmement élevé";

Gezien in casu werd vastgesteld dat er geen sprake was van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, kan onmogelijk een schending van art. 3 EVRM worden weerhouden, zodat verzoeker ook niet ernstig kan voorhouden dat de arts-adviseur ook de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië diende te onderzoeken.

Het loutere feit dat verzoeker liever in België wil worden verzorgd, maakt niet dat er sprake zou zijn van een schending van art. 3 EVRM, integendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met de door verzoeker bij gebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met de door verzoeker bij gebrachte stukken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker houdt verder voor dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden doordat de arts-adviseur een advies heeft verleend zonder eerst verzoeker zelf aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Dergelijke kritiek is zonder grond. Art. 9ter, § 3, 40 Vreemdelingenwet voorziet dat de arts-adviseur moet vaststellen of de ziekte al dan niet beantwoordt aan art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Nergens blijkt dat de arts-adviseur daartoe gehouden zou zijn om verzoeker te onderzoeken. Dergelijke stelling gaat ook voorbij aan het feit dat in een specifiek standaard medisch getuigschrift werd voorzien, dat de arts-adviseur moet toelaten om een advies te verstrekken op basis van de informatie die hem wordt medegedeeld door de arts naar keus van de verzoekende partij.

Voor wat betreft verzoekers herhaalde kritiek als zou de arts-adviseur in haar advies de achterliggende motieven van haar advies moeten vermelden, verwijst de verwerende partij naar hetgeen reeds supra werd uiteengezet in antwoord op deze kritiek. Van de arts-adviseur kan niet worden verwacht dat zij de motieven van haar motieven gaat vermelden. Het volstaat dat de arts-adviseur het medisch dossier van verzoeker heeft beoordeeld, en op basis hiervan heeft besloten dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de bepalingen van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2012, dat bij deze beslissing werd gevoegd. Dit advies luidt als volgt:

"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

Geen enkele van de aangehaalde aandoeningen is van direct levensbedreigende aard.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet evenwel het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

In haar middel voert de verzoekende partij onder meer aan: *"Qu'une maladie, telle que celle dont souffre M.K. (...), non adéquatement soignée peut générer au pays d'origine, dépourvu de soins de santé accessibles et disponibles une menace vitale."* Zij houdt voor te lijden aan een ziekte die bij gebreke aan een adequate behandeling in het land van herkomst levensbedreigend is. Verder houdt zij voor dat de motivering niet toelaat te begrijpen waarom de aangevoerde aandoeningen niet levensbedreigend zouden zijn.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer, namelijk dat de verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor

haar leven, aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat “[v]olgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheids-toestand of het vergevorderde stadium van de ziekte”, maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

De verwerende partij stelt terecht dat van de ambtenaar-geneesheer niet verwacht kan worden dat hij de motieven van zijn motieven vermeldt in zijn advies, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN